

10/2010 – ročník III.

Kdybych měla křídla...

Už jste někdy přemýšleli nad tím, jestli jsme svobodní, jestli se můžeme sami rozhodovat a být opravdu těmi, kým jsme? Já ano. Myslím, že to, co jsme v životě již dokázali, a to, co nás teprve čeká, záleží opravdu jen na nás. Je to, jako bychom měli křídla.

Kdybych já měla křídla, možná bych se dokázala lépe povznést nad své těžkosti a trápení. Jednoduše bych se vznesla do výšky a na všechno bych se dívala s nadhledem. Měla bych jiný úhel pohledu, možná by se mi všechno zdálo jednodušší. Jenže to by se také mohlo stát, že v okamžiku, kdy budu nejvýše, mi někdo křídla vezme a já s hlasitým žuchnutím spadnu na tvrdou zem a budu zpět mezi svými bolístkami, které jsem několik metrů nad zemí nevnímala. A noha, kterou bych si při pádu zlomila, by toho byla důkazem.

Na svá křídla bychom neměli zapomínat. Každý je má, ale málokdo o nich něco tuší. Je to malá pomoc pro nás všechny, když si myslíme, že dál už neuděláme ani krok, že jsme ze všech svých problémů tak vyčerpaní. Vždyť stačí zamávat křídly a vznést se o kousek výš. Uvidíte všechno jinak, než jak tomu bylo dosud. Nikdy však nelézte příliš vysoko a nesnažte se svým problémům uletět, protože k tomu svá křídla nemáte. To byste potom mohli spadnout na zem a přivodit si pád, který bývá krutý.

Přeji vám, ať vám vaše křídla slouží, ať se je naučíte ovládat a využívat ve správných chvílích. I já se budu snažit, to vám slibuji. Každému z nás bych také

ráda popřála, abychom svá křídla nemuseli používat příliš často. Ať jsou naše životy prozářeny sluncem a všechny stíny, těžkosti a bolesti ať se nám vyhýbají velkým obloukem.

Zuzana Škrobová (PL3)

OHLÉDNUTÍ

**Slavnost školy na svátek P. Marie,
Matky jednoty křesťanů
Mše svatá a přednáška
Mons. Josefa Hrdličky,
světícího biskupa olomouckého**

**Brno, kostel sv. Augustina a budova
školy, 15. 1. 2010**

Exkurze VHC4 „Praha 2010“ Praha, 24. – 27. 1. 2010

U cestovní kanceláře Veselý a spol. jsme si zaplatili čtyřdenní exkurzi po Praze. Poté, co v létě zkrachovalo několik cestovních kanceláří, byla tato CK jedinou správnou volbou (a také s ní už máme spoustu dobrých zkušeností). Všechny instrukce nám její výkonný ředitel Mgr. Vojtěch Veselý dal předem. Na pomoc si s sebou vzal zkušenou paní delegátku Mgr. Radku Mrázovou. V neděli nám nechali v Brně přistavit pendolino. Pro mnohé z nás byla jízda na palubě tohoto stroje premiérou.

Po příjezdu do Prahy jsme byli ubytováni v klubu při kostele Panny Marie Sněžné. Nikdo nechtěl měnit pokoje ani druh ubytování, všichni byli příjemně překvapeni a spokojeni.

V pondělí nás čekala spousta památek našeho hlavního města. Zhlédli jsme, co se dalo, tj. rotundu sv. Kříže, sv. Martina ve zdi, Betlémské náměstí a pak nás ještě čekala prohlídka s průvodcem po Židovském městě. Obohaceni novými informacemi jsme se vydali všechno pěkně zajít a zapít do Havelské koruny. Po dobrém obědě jsme opět brouzdali po památkách. Hned dalším místem bylo Staroměstské náměstí, poté Karolinum, Pražská brána, Obecní dům a palác U Hybernů. S výkonným ředitelem panem Veselým, zkušeným hudebníkem, se skupina maturantů z hudební výchovy vydala do Českého muzea hudby. Viděli jsme v něm mnoho netradičních hudebních nástrojů. Večer nás čekalo představení v divadle Pod Palmovkou, a to Nájemníci pana Swana. Dobře pobaveni jsme se vrátili zpět a únavou jsme padli do postele.

V úterý naše putování začalo v Arcibiskupském paláci, kde byla díky sestře Václavě Dudové zajištěna prohlídka. Tuto prohlídku jsme zakončili na střechě, odkud byl nádherný pohled na zasněženou Prahu. Pražský hrad a střídání stráží bylo dalším bodem programu. Prošli jsme se po Karlově mostě a měli jsme rozchod na oběd. Maturanti z výtvarné výchovy se s paní delegátkou vydali do Veletržního paláce. Byli na výstavě obrazů, nazvané Umění 20. a 21. století, která se jim velice líbila. Tento den jsme zakončili v Národním divadle představením Žebrácká opera. Bohužel se náš pobyt v Praze s výbornou CK Veselý a spol. blížil ke konci.

Ve středu jsme ještě navštívili Karlovo náměstí, Emauzy, kostel sv. Cyrila a Metoděje. Díky nepříznivým teplotním podmínkám jsme nenavštívili Vyšehrad. Po obědě jsme se se svými zavazadly prošli Václavským náměstím. Při zpáteční cestě nám byl přistaven vlak Euro City. Kdo měl štěstí, měl kupé jako ložnici. Ani nevím, zda jsme seděli, nebo jen leželi.

Všichni klienti byli se službami CK Veselý a spol. spokojeni. Paní delegátka i výkonný ředitel byli velice vstřícní, ochotní a věnovali se nám. Patří jim velký dík. Až si založí webové stránky, určitě dostanou od naší skupiny cestujících kladnou recenzi.

(Pozn.: Všechny památky, které jsme navštívili, nejsou zmíněny.)

Jana Jáchymíaková (VHC4)

Právě dnes, kdy tento článek píšete, je svátek Nového roku, a tak budu asi jen těžko hledat aktuálnější téma, než jsou Vánoce. Přesto se o to chci pokusit. Věřím totiž, že i vy jste už přesyceni všemi články, reportážemi a diskuzemi, které zahlcovaly média po celou adventní dobu.

Osobně mám ráda Silvestr. Ne ani tak kvůli bujarým oslavám, protože přelom kalendářního roku nevnímám jako zdaleka tak velkou změnu, jako například konec školního roku, přesněji řečeno konec června. Všimám si ale, že v něčem je doopravdy jiný než ostatní dny. Mnozí přestávají hledět do budoucnosti ke svým cílům a žijí současností. Myslím si, že často pro zítřek nevidíme dnešek a neuvědomujeme si, co krásného prožíváme jen proto, že sníme o něčem ještě krásnějším. S tím pak souvisí vymyšlení předsevzetí pro následující den: „Dost, od zítřka jinak!“. To, jestli obstojíme, ponechávám stranou, říkám si spíš, proč k takovému rozhodnutí potřebujeme „magické“ datum. Jak zmínil bývalý prezident Václav Havel v novoročním přípitku, každý den je začátkem a koncem a příležitostí ke změně. K tomu dodávám, že ani naše osobní minulost, ani světové dějiny si k velkým událostem nevybírají významná data. To jen naší potřebou je rozškátulovat čas.

Konec ale vážným úvahám, to, co k letošním vánočním prázdninám bezpochyby patřilo, bylo jarní počasí. Neustranný pozorovatel odněkud z vesmíru by si možná jen nechápavě poklepal prstem na čelo. Ještě před svátky si všichni stěžovali, že je příliš teplo, žádná adventní atmo-

sféra a vlekaři že prodělávají. A tak nasněžilo. Téměř okamžitě byl celý internet zaplaven zprávami a fotografiemi z dálnice D1. Jak zpívá Jaromír Nohavica: „...kolony aut, krok – sun – krok, / neboť silničáři, to je jako každý rok, / jsou překvapeni velice, / že sníh zasypal jim silnice.“ Žurnalisté, kteří psali takové postřehy, asi tráví příliš mnoho času čtením článků o globálním oteplování a zimu považují za roční období zaniklé v poslední době ledové. Znovu jsme si postěžovali. Brzká reakce – štedrodenní obleva. Zase špatně. „Žádné bílé Vánoce, žádný sníh,“ ozývalo se ze všech stran. Šlepry se zastavily, běžky a brusle zůstávaly zamčené ve sklepech. A potom, že není pravda, že český národ stále na něco, lidově řečeno, „brble“.

Mimoplanetární pozorovatel se může jen usmívat i nad tzv. „novelou chodníkového zákona“. Vše je prý konečně v pořádku a o tyto plochy se stará jejich vlastníci. Jenže ouha. Dřív si dal každý po ránu malou rozcvičku, odhrnul příslušný kousek a i na chodnicích před domy starších lidí někdo vymetl cestičku. Sousedé měli motivaci se domluvit a systém fungoval alespoň takovým způsobem, že jsem do školy došla ve zdraví a včas. Teď abych si připočítala ještě několik minut navíc. Protože po několika dnech udupaný sníh městem najatý údržbář dokonale prosype směsí šterku a soli a takto vzniklou sypkou hmotou (ne-li břečkou) se nebrodí vpravdě nejlépe. Boty jsou zničené, na jaře budeme zemetat kupy písku a modřická čistička odpadních vod bude mít co dělat, aby všechnu tu sůl vyfiltrovala zpět. A troufám si říct, že tomu, který si při dobíhání na autobusovou zastávku zlomí nohu, je úplně

jedno, na koho by měl nadávat, protože to mu kost končetiny do srostlého stavu nevrátí. No nevím, jestli můžeme být spokojenější.

Ve snaze spojit útržky předcházejících odstavců dohromady navrhuji, abychom si navzájem ukázali, že nemáme potřebu si stále jen stěžovat, že nám teď právě, i přes veškeré starosti, není na světě zase až tak zle, a ukažme počasí, že tolik nezáleží na tom, jak bude. Povznesme se nad věci takovým způsobem, jakým to umíme jen poslední den v roce, a to každé ráno, než vyrazíme mezi lidi.

Klára Kročová (G5)

... se Žanetou Pavlíčkovou a Tomášem Rozbořilem, sportovními talenty z PL1

Žaneta Pavlíčková

Kdy jsi začala s gymnastikou?

V pěti letech.

Mohla bys nám gymnastiku přiblížit?

Gymnastika se rozděluje na moderní a estetickou. Při moderní se používá náčiní, např. obruč, míč, stuha, kužel. Při estetické se náčiní nepoužívá, ale tančí se a víc to navazuje. Sestava je dlouhá maximálně dvě a půl minuty. Jednotlivci mají kratší limit.

Co považuješ za své úspěchy?

Jako skupina jsme dosáhly ve Španělsku bronzové medaile, v Polsku jsme získaly bronzovou příčku a z Bulharska jsme přivezly dvě bronzové medaile. Teď jsme postoupily ze čtvrtého místa z mistrovství České republiky na mistrovství světa, doufám, že se nám to povede. Můj osobní úspěch v kategorii jednotlivkyň je sedmé místo z mistrovství České republiky.

Jak vypadá vaše oblečení? Máte něco speciálního?

Máme trikot, který dřív vypadal jako jednoduché plavky, ale teď se prodloužil o sukýnku. Při závodech i trénincích máme vždy drdol.

Tomáš Rozbořil

Mohl bys nám trochu přiblížit svého koníčka, tedy krasojízdu? V čem spočívá?

Jezdí se v tělocvičně kolem dokola. Během jízdy se dělají různé figury (např. stoj na řídítkách). Každý má pět minut. Musí zvládnout třicet cviků.

Kdy jsi s tímto sportem začal a jak ses k němu dostal?

Začal jsem v sedmi letech. Dostal jsem se k němu přes kamaráda z mateřské školy.

Máš již nějaké velké úspěchy?

Získal jsem pět titulů mistra České republiky – tři za jízdu jednotlivců a dva v kategorii dvojic.

Máš nějaký cíl? Chtěl bys něčeho dosáhnout?

Ano, mám. Chtěl bych vyhrát mistrovství světa.

A poslední otázka... Líbí se ti u nás na škole?

Líbí se mi tu. Je zde příjemné prostředí.

Děkujeme za rozhovor a přejeme hodně úspěchů!

Zdislava Klementová, Kateřina Pokorná (G3)

Žaneta Pavlíčková

- narozena 15. října 1993
- chodila na ZŠ Chalabova v Brně – Kohoutovicích
- pomáhá cvičit nejmladší závodnice
- má jednoho bratra

Tomáš Rozbořil

- narozen 3. června 1994
- chodil na ZŠ Novoměstská v Brně
- kromě krasojízdy hraje na flétnu a klarinet
- má tři bratry a dvě sestry

**Sir Arthur Conan Doyle: *Návrat Sherlocka Holmese*
(povídka Zlatý skřípec)**

Sherlock Holmes vzal skřípec do ruky a zkoumal jej se soustředěnou pozorností a zájmem. Nasadil si skřípec na nos, pokusil se přes skla číst, přistoupil k oknu a vyhlédl do ulice, bedlivě skřípec prohlížel v jasném světle stolní lampy a nakonec se s přidušeným smíchem posadil ke stolu a napsal několik řádek na papír, který pak hodil Stanleymu Hopkinsovi.

„To je všechno, co vám mohu povědět,“ pravil. „Snad vám to přinese nějaký užitek.“

Překvapený detektiv si lístek přečetl nahlas. Stálo tam toto:

Hledá se žena z lepších kruhů, oděná jako dáma. Má pozoruhodně silný nos a oči umístěné blízko sebe. Má pokrčené čelo, mžouravý pohled a patrně kulatá ramena. Podle jistých náznaků lze soudit, že se v posledních několika měsících musela nejméně dvakrát uchýlit k optikovi. Protože má velmi silná skla a optiků není příliš mnoho, nemělo by být obtížné ji vypátrat.

Holmes se usmál Hopkinsově úžasu, který se však nepochybně jevil i na mé tváři.

„Mé závěry jsou zcela prosté,“ řekl. „Těžko bych jmenoval předmět, který nabízí lepší možnosti k vyvození závěrů o osobě jeho majitele, než je jeho skřípec, a zejména tak pozoruhodný exemplář jako tenhle. Že patří nějaké ženě – to jsem usoudil z jemného vypracování skřípce, a ovšem i z posledních slov umírajícího. Že je to žena kultivovaná a dobře oblečená,

vyplývá z toho, že skla skřípce jsou zasažena do obrouček z pravého zlata, a je nepravděpodobné, že by v jiných ohledech byla majitelka skřípce byla nepořádná. Sám se můžete přesvědčit, že ta sedélka vám k nosu nepřiléhají, což nasvědčuje, že zmíněná dáma má u kořene velmi silný nos. Takový nos bývá obvykle krátký, ale z tohoto pravidla se najde i dost výjimek, a proto v tomhle bodě na svém popisu nijak urputně netrvám. Já sám mám úzkou tvář, a přesto se mi nepodařilo dostat oči do středu nebo aspoň poblíž středu skel. Ta dáma má tudíž oči velice blízko u sebe. Povšimněte si, Watsone, že jde o konkávní, silně dioptrická skla. Dáma, která byla zvyklá dívat se celý život přes tato skla, jistě nepostrádá ani dalších výrazných rysů, které tito lidé mívají – poznali bychom to z jejího čela, očních víček a zad.“

„Ano,“ řekl jsem. „Vaše vývody jsou mi úplně jasné. Přiznám se však, že nechápu, jak jste dospěl k závěru, že ta žena dvakrát navštívila optika.“

Holmes uchopil skřípec do ruky.

„Povšimněte si, že obě sedélka jsou potažena proužky korku, aby netlačila do nosu. Jeden z proužků má temnější zabarvení a vypadá poněkud opotřebovaný, ale ten druhý je nový. Zřejmě se jeden korek utrl a musel být nahrazen jiným. Soudím, že opotřebovaný proužek je starý nanejvýš pár měsíců. Oba jsou naprosto shodné a z toho usuzuji, že dáma navštívila podruhé tutéž firmu.“

„U všech všudy, to je úplně zázračné!“ zvolal Hopkins s nepokrytým obdivem. „Když si pomyslím, že všechny ty důkazy jsem měl v rukou, a nic jsem netušil! Nicméně – hodlám navštívit všechny londýnské optiky.“

Veronika Králová (G5)

Jaký je váš oblíbený zimní sport?

Ličení

Tereza Barančicová (G1)

Snowboard.

Jan Kilián (G8)

Sáňkování v ledových rourách.

Jan Škrášek (G8)

Sezení u počítače a pozorování krásných vloček za oknem.

Jan Možný (G3)

Běžky, bruslení.

Tereza Lerchová (G5)

Lyžování, krasobruslení.

Jan Ujezdský (G4)

Běžky.

prof. Eva Melicharová

Bruslení, lyžování.

prof. Jitka Zubatá ml.

Lyžování a snowboard.

prof. Jana Bielená

Lyžování

prof. Soňa Prchalová

Zimní sporty já nerada. Asi koulování.

Zdislava Klementová, Kateřina Pokorná (G3)

Zimu, tu mám nejraději

Je krásný zimní den. Pro všechny jako každý jiný. Pro mne však ne. Jsem na venkově u dědy, kterého jsem už dlouho neviděla. Chystám se jít na procházku do lesa, abych si pročistila hlavu a nadýchala se čerstvého vzduchu.

Sotva vystrčím paty z domu, ovane mě silný ledový vítr. Nasadím si čepici a rukavice a kolem krku i brady omotám tlustou pletenou šálu. Pomalu stoupám do mírného kopce a užívám si klidu a samoty. Je to zcela jiné než ve městě... Žádná auta a pokřikující lidé, vystresovaní z vánočních tlačenic v obchodech. Je zde takové ticho, že slyším padat malé vločky velikosti hlavičky špendlíku. Ladně usedají na zasněženém chodníku a korunách stromů v okolí.

Po nějaké chvíli se přede mnou začíná rozprostírat malý bílý palouček na okraji lesa. Usedám poblíž na kládu, ze které nejdříve odhrnu tlustou pokrývku sněhu. Je tu překrásně. Zavírám oči a nechávám na sebe působit okolí. Náhle v křoví za sebou uslyším tiché šustění. Pokušení mi nedá a jdu se tam podívat. Udělám krok, pak druhý a z houštiny vyskočí mladá srnka. Dá se na úprk. Pak se však zastaví a upře na mne své velké, kulaté, dočerna zbarvené vyděšené oči, připomínající knoflíky babiččina kabátu, který nosí pouze při slavnostních příležitostech. Natáhnu ruku a srna uteče.

Blíží se poledne a sluníčko začíná trochu hřát. Vločky, které se mi až dosud držely na kabátu, roztávají. Sněhová

pokrývka na větvích smrků a borovic vypadá jako cukrová poleva na vánoční perníčky. Když zafouká vítr, sněhové vločky usazené na zemi i na stromech začnou opět poletovat a usadí se někde jinde. Víím, že mám být už za chvíli zpátky, ale nedá mi to a ještě se jdu podívat na rozhlednu, která už je ale velmi zchátralá a dlouho nepoužívaná. Odtud vidím celou vesničku jako na dlani.

Rozběhnu se dolů z kopce a utíkám rychle zpátky za dědou, který mě už jistě očekává. To, kde jsem byla a co jsem dělala, si nechávám pro sebe.

Anna Baldrmannová (G3)

Vypravování

Můj největší trapas

Chodila jsem na tu nejkrásnější základní školu, která existuje. Stalo se to ve druhé třídě, kdy jsem měla moc ráda nejrůznější hry. Naštěstí existovaly i dvě další holky mého věku, které měly stejné záliby jako já. Jmenovaly se Monika a Martina.

Jednoho pondělního dne nám dali učitelé mnoho písemek najednou, až jsem měli nafouklé hlavy učením. Martina dostala úžasný nápad: „Holky, půjdeme si zahrát slepou bábu.“ Já s Monikou jsme nic nenamítly a vyšly jsem na chodbu. Byla zaplněná staršími spolužáky, a tak jsme si musely cestu doslova prodírat.

Konečně jsme stály na konci chodby u dívčích a chlapeckých záchodů. Víím, není to nejlepší místo, ale co jsme měly dělat. „Moni, máš šátek?“ zeptala se

Martina. Po chvíli hledání Monika šátek našla, a tak začalo menší dohadování, kdo bude slepá bába. „Já jsem byla minule,“ namítna Martina. „A já přinesla šátek. Myslím, že tentokrát je to na tobě, Kristi,“ hned odvětila Monika, aby se zbavila povinnosti. „Tak mi dej šátek,“ řekla jsem s únavou v hlase.

Měla jsem zavázané oči. Vůbec nic jsem neviděla. Holky mě točily a točily. Nakonec ode mne odskočily a vábily na své hlasy. „Jůů, tady jsem,“ nebo „Haló, pojď si pro mě.“ Někoho jsem nahmatala a zakřičela: „Mám tě!“ Vítězoslavně jsem si sundala šátek z očí. Podívala jsem se na svůj úlovek. Místo své kamarádky jsem objímala kluka z osmé třídy. Rychle jsem ho pustila a utekla. „Holky, tak to byl můj největší trapas v životě!“

Kristýna Lédlová (G2)

Je osm hodin večer. Pátek 16. 10. 2006. Připravuji se na zítřejší šermířský turnaj v Brně. Po přípravě a kontrole věcí jdu spát.

Ráno v 6:00 hod. vstávám a jdu se nasnídat. V 7:00 hod. vyrážím do brněnské šermířské tělocvičny. Přišel jsem brzy. S kamarádem Jendou se pořádně rozcvičíme. Sjíždějí se další šermíři a také se rozcvičují.

Trenér oznámí nástup mladších žáků. Turnaj započal. První zápas hrají já se Sašou Choupenickým z mého oddílu. Prohrávám 5:1. Po skončení skupin mám tři výhry a dvě prohry. Tím skončila naše skupina a začala eliminace.

Do eliminace jsem nastoupil dobře. Porazil jsem Vojtu Koláčka ze svého oddílu. Poté jsem porazil „uplakánka“ Bradá-

če. Takto jsem se dostal až k Viktoru Götzovi z Prahy. Začal duel. Po únavném zápase jsem se šel podívat na výslednou tabuli a zjistil jsem, že jsem třetí v turnaji. První medailový stupeň, na kterém stojím. Radostí jsem zařval: „Já jsem třetí!“ Vykřikl jsem to na celou tělocvičnu. Najednou nastalo v tělocvičně úplné ticho. Rozhlédnu se kolem sebe a zjišťuji, že se na mě všichni dívají. Celá tělocvična se na mě dívá. Byl to strašný pocit, cítil jsem hrozně trapně. Už bych to nechtěl nikdy zažít.

Tělocvična se po chvíli zase probudila k životu. Skončil jsem třetí, byl jsem šťastný.

*Saša Srp (G2)
(s dovolením autora text krácen)*

Inspirováno poetismem Vítězslava Nezvala

M
cesta životem
úzká tenká lávka
někdy vratká zlomená
láska

Y
rozdělení
jdeš a nevíš kam
cestou
navždy každý sám

Z
dva směry tam i zpět
rozhodujeme se
několik slov či vět
kterou cestou vydáme se?

Zuzana Škrobová (PL3)

S
had plazící se v trávě
smyčky těla mizící pod padlým
kmenem
tiché syčení znějící šerem
tísnnivé myšlenky v dětské hlavě

Kateřina Honzová (PL3)

Reklamy

Už jste slyšeli o vynálezech studentů sekundy?

Žítko

Už vás nebaví stále si dělat starosti se svou budoucností? Nyní můžete v klidu umřít! Naše žítko bude žít za vás! Bude za vás žít ještě 60 let! Pokud umře předčasně, mohou ho vaši drazí pozůstalí vyměnit za nové žítko! Nabídka platí, jen pokud umřete.

Vojtěch Janků

Tušítko

Kupte si naše víceúčelové tušítko! Už nemusíte nic tušit, tušítko bude tušit za vás!

Nebaví vás polévat se ve výtvarce tuší, která nejde vyčistit? Naše tušítko se bude každou hodinu polévat tuší za vás! Musíte jen doplňovat tuš.

Vojtěch Janků

Ťapátko

Šlápnete do bláta a pošlapete celý byt, ale pořád je ťapot málo. Vezměte si naše Ťapátko. Namočíte ho do bláta a už jen ťapete. Spolubydlící vám poděkuje.

Kristýna Lédlová

Padavka

Spadnete na zem na ulici (nebo kdekoli) a je vám trapně? Pořídte si padavku. Spadne na zem s vámi a vám nebude tak trapně, protože nepadnete sami. S padavkou se vám bude padat lépe.

Klára Imramovská

Poslouchátko

Již nikdy nemusíte nikoho poslouchat! Extrémně skladné poslouchátko tuto hroznou činnost udělá za vás!

Vojtěch Brázda

Škrábač CD

Také se vám stává, že se vám poškrábe CD? Teď za vás vše udělá náš škrábač CD! A pokud zavoláte do 30 minut, zdarma dostanete škrábač home a škrábač active!

Tomáš Vaverka

Převrhávač

Také se vám stává, že nechtěně převrhnete skleničku? Už nikdy víc! Teď za vás vše udělá naše univerzální tyčka pro převrnutí.

Tomáš Vaverka

Mokřička

Máte sušičku? Ta je na nic! Pořídte si mokřičku! Zaručeně vám namočí suché prádlo.

Hana Chvilová

Nelepky

Byly vymyšleny nálepky, ale nelepky vymyšleny ještě nebyly. Taková nelepka vám zaručí, že nikdy nebude lepit, i když ji natřete lepidlem. Kupte si nelepku, protože už nikdy nebudete muset pracně seškrabávat nálepky, které jste nalepili, a

kousek se z nich odtrhl. Bez nálepky od této chvíle nebudete moci žít, stane se součástí vašeho života.

Eva Kielarová

Záškolák

Máme tu nový hit pro všechny rodiče, jejichž děti nechodí za školu! Náš nový záškolák bude chodit s vaším dítětem za školu. Je absolutně ekologický. Pořídte ho svému dítěti a uvidíte, že se ve škole zlepšil. Je vyroben z recyklovatelných materiálů a nevylučuje žádné škodlivé plyny. Na požádání možno poslat i v dárkovém balení. Vyrábíme ve dvou provedeních – chlapeček nebo holčička. Můžete si ho oblékat dle svého výběru, ale svůj účel splní v jakémkoliv oblečení.

Anna Drápalová

Fejeton

Od zítřka bude všechno jinak!

Utahaná, zanedbaná matka dvou dětí. S depresí velkou jako ruské kolo v Prateru utíkám od všech těch odporně zvětšujících zrcadel v převlékacích kabinách obchodních domů. Při pohledu na manžela, který se před televizní obrazovkou hlasitě rozplývá nad úžasnou postavou hollywoodské herečky, se mi prudce zasteskne po mé dávné konfekční velikosti 36. S přibývajícími léty se pomalu, ale jistě začaly zvyšovat i číslice na visáčkách mých úlovek z butiku. Ale já to takhle nenechám. Od zítřka bude všechno jinak!

Je sobota, právě poledne. Sedím u stolu na slavnostním obědě u tchýně, chroustám z domu přivezenou mrkev a snažím se na tváři udržovat úsměv. V životě bych přece nepřiznala, že mě strašně sžírá chuť na krásně vypečenou kachnu a čokoládový řez! Na zpáteční cestě se v autě začne hlasitě dožadovat pozornosti můj žaludek, zvyklý na svoji denní dávku. Manžel i děti se po mně otáčejí, a já se polomrtvá hlady stále „spokojeně“ usmívám.

Když hubnout, tak pořádně! Po návratu domů se vybavená lahví neperlivé, ale hlavně NESLAZENÉ vody vydávám vstříc dráze profesionální běžkyně. Ve své staré vytahané teplákové soupravě chci běháním přehlušit protivné kručení v břiše... Už po prvních 50 metrech se cítím jako Emil Zátopek a po 100 metrech dávám veškerému běhání STOP. Celá rudá a splavená stojím v předklonu ve snaze popadnout dech. Asi to vážně nebude moje parketa. Narovnávat svá zničená záda a najednou se dívám do tváře svého bývalého přítele, který mě opustil v mých 21 letech a 53 kilogramech, protože jsem mu připadala málo atraktivní. Výraz jeho obličeje teď mluví sám za sebe.

Jako spráskaný pes se vracím domů. Manžel se dožaduje večere, dcera potřebuje zkontrolovat úkoly a syn vyprat fotbalový dres. Hned se vám budu věnovat, ale teď mě chvíli nechejte na pokoji. Potřebujeme nutně být samy. Já a moje nejlepší kamarádka – tučná fialová kráva z rakouských Alp.

Zdeňka Králová (PL3)

Pravda vs. Farma zvířat

Říká se, že čistou pravdu vám do očí poví pouze dítě (to kvůli své nevinné čistotě), opilec (kvůli neschopnosti vymýšlet si lži) a politik (stokrát opakovaná lež se stává pravdou). Ale co z toho je skutečně pravda? Pravda je, že nebudu psát o dětech, a to ani o těch opilých. Vezmu si na mušku pravdu politickou, tj. pravdu slíbenou, zvolenou, překroucenou a odhlasovanou. Pravdu, jak ji vidím já očima sedmnáctileté studentky.

Při sledování nejrůznějších politických pořadů jsem dospěla k názoru, že logika je v naší sněmovně zbožím nedostatkovým, zato paradox máme na skladě už i v akci, ze strachu, že by mu mohla projít záruční lhůta. Při každém nově schváleném zákoně se můj krevní tlak chová jako rtuť teploměru ve Sportce. Stoupá a stoupá. Tolikrát omílané sliby, politici vyvracející v nekonečných televizních přestřelkách své laciné projevy a mediální skandály hlav našeho státu, to vše již ztratilo přetvářku a silně připomíná Orwellovu Farmu zvířat. Od chvíle, kdy byl náš pan Jones vyhnán z farmy, se jejího řízení ujala rozhodná a všechápající prasátka...

Jsou to pánové Rath, Julínek a Cikrt, jejichž ministerstvo zdravotnictví je patrně novou pohřební službou, dále donchuán s atraktivním mozkiem v už ne tak atraktivním obalu, tzv. vaječný magnát Paroubek, vždy věrný učitel Topolánek, známkující své kolegy z parlamentu samými jedničkami, rodilý Čech Schwarzenberg a další. A stejně jako v knize si ta naše prasátka přetvářejí již schválené zákony. Je to jasné, „kopýtka přece neslouží k práci a rypáček si odřít nechce-

me,“ kvikají neustále. A tak zatímco ostatní obyvatelé farmy bojují o holý život, prasátka používají naši těžce vyděné měny k cestám do zahraničí, placení pobytu na horách a nákupu již desáté nemovitosti. Jenže když o tom některé zvířátko začne uvažovat, jsou to všudypřítomná jatka, kde „pomáhat a chránit“ zajistí trvání té naší blahobytné prasátkové politiky.

Nezbývá než doufat, že se pan Jones už brzy vrátí a že se naučil myslivosti, kterou se nebude bát použít v celém jejím rozsahu.

Veronika Šteflíčková (PL3)

VTIPY

Ostravák se vrátí z dovolené v Tatrách a povídá svým kolegům v práci:
„Pánové, představte si, že tam mají vzduch, který není vidět!“

Baví se tři chlupci na dvorku:
„Můj táta se nebojí divokých zvířat!“
„To můj se nebojí ani duchů!“
„Tak to já mám tátu nejstatečnějšího – on se nebojí ani mámy!“

Dvě děti:
„Půjdeš ven si hrát?“
„Nemůžu, musím pomoci tátovi s mým domácím úkolem.“

Jednoho milionáře přepadli dva lupiči. Bránil se jako lev, ale nakonec ho přeci jen přemohli. Prohledali mu kapsy, ale našli u něj jen pár drobných.

„To myslíš vážně, že ses takhle rval jen kvůli deseti korunám?“

„Ne, já myslel, že jdete po těch padesáti tisících, které mám v botě.“

Policajt zastaví blondýnku na ulici a říká:

„Slečno, váš pes nemá košík.“

„Ale my nejdeme nakupovat.“

„Promiňte, to jsem nevěděl.“

Blondýnka přijde do prodejny hudebních nástrojů a rozhlíží se. Po chvíli přijde k prodavačce a říká: „Prosila bych tu červenou trubku a tu bílou harmoniku.“

Prodavačka se na ní podívá a odpoví: „Dobře, ten hasící přístroj vám dám, ale nemyslete si, že kvůli vám odmontuji i radiátor.“

Kristýna Mrázová, Martina Šedá (G5)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada: Klára Kročová, Veronika Králová, Alžběta Pilerová, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Tereza Benešová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Lucie Říhová, Kateřina Pokorná, Zdislava Klementová, Jan Škrášek, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura: Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Titulní strana: Zbyněk Řehoř

Sazba & grafika: Jan Škrášek

Redakce: Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v únoru 2010. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 30. 4. 2010.